

De Ster

NAJAARSWEELEDE

October 1953

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

53e JAARGANG

Nr 10

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Het oogstlied van Ammon	299
President Zappy wederom als Zendings- Presiden, door Donovan H. Van Dam .	300
Het geloof van een kind, door Matthew Cowley	303
Najaarsconferenties	305
Kerkleden van de Zendingsgebieden wordt aangeraden om niet te emigreren, door President Donovan H. Van Dam . . .	306
Breng geen vervloeking op uw eigen hoofd....., maar zegeningen..... . . .	309
Onze Zonnehoek	311
Leef voor de Zegeningen, door Eldred G. Smith	315
Sommigen worden als Helden geboren, door Olive W. Burt	318
Zusters-Hulp-Vereniging Conferentie . .	323
Gebeurtenissen in de Zending	324
Zendingskroniek	327
Herstdag	328

Bijscrif pag. I omslag

De omslag is 'n tekening van Broeder
Walter Chiles der Britse Zending.

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

HET OOGSTLIED VAN AMMON

Wat hebben wij toch grote redenen om verheugd te zijn. . . . Ziet, de oogst was rijp, en gij zijt gezegend, want gij hebt uw sikkel ingeslagen en met al uw kracht geoogst; ja, de ganse dag hebt gij gearbeid; en aanschouwt het aantal uwer schoven!

. . . . Ja, ze zullen ten laatsten dage niet door de storm worden platgeslagen, noch door de wervelwinden worden uiteengeslagen; määar wanneer de storm komt, zullen ze in hun plaats te zamen zijn vergaderd, zodat de storm niet tot ze kan doordringen. . . .

Maar ziet, zij zijn in de handen van de Heer des oogstes, en zij zijn de Zijnen; en Hij zal hen ten laatsten dage opwekken. . . .”

Alma 26 : 1—14.

President ZAPPEY wederom als Zendings-President geroepen

door Donovan H. Van Dam.

Aangezien President en Zuster Cornelius Zappey geroepen zijn om resp. hun vierde en derde zending te vervullen, zullen zij presideren over de zending in de oostelijke Staten van Midden-Amerika.

Deze aankondiging werd begin Augustus door het Eerste Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gedaan. Zij zullen spoedig na de October-Conferentie voor hun nieuwe aanstelling vertrekken. Het Zendings-hoofdkwartier is gevestigd in Louisville, Kentucky. Het zendingsgebied omvat de drie staten Kentucky, Tennessee en West-Virginia.

President Zappey werd geboren in Rotterdam (Holland) op 13 November 1894 en hij emigreerde naar Salt Lake City, Utah in het jaar 1911. Op 2 October 1918 trouwde hij in de Salt Lake Tem-

pel met Adriana Meyer, die eveneens Hollandse van geboorte is. Hij vervulde zijn eerste zending in Nederland van 1920 tot 1922. Kort na deze zending, werd hij op een tweede zending geroepen en hij werd hierbij vergezeld van zijn vrouw en te zamen dienden zij de Kerk in Holland tot 1924. Gedurende deze tijd verleende hij zijn hulp bij de vertaling van lessen en ander materiaal, gaf hij „De Ster” uit en maakte hij een herziening van een uitgave van het Boek van Mormon. Na hun terugkeer in Salt Lake City waren zij werkzaam in Gemeente- en Districts-aangelegenheden en traden op de voorgrond in handelskringen. President Zappey is de eigenaar van het Hollands Meubelmagazijn en een bezitter van onroerende goederen in de stad. Zij hebben een getrouwde dochter en verschillende kleinkinderen, waar ze dol

op zijn.

In 1946, na het einde van de tweede wereldoorlog, werden zij wederom naar Holland geroepen. Deze keer was het om over de Nederlandse Zending te presideren. Gedurende de volgende drie en een half jaar hebben zij veel tijd besteed om de zending in het door de oorlog verscheurde Holland en België te re-organiseren en de distributie van de artikelen van het Welvaartplan der Kerk aan de leden te behandelen. Zuster Zappey was Presidente van de Z.H.V., welke actief deelnam in de uitreiking van deze zo dringend benodigde goederen.

President Zappey was onvermoeibaar in zijn pogingen om de Kerk-eigendommen te herstellen en op te bouwen en de leden bij te staan en aan te moedigen bij het werk voor de Heer in zijn vaderland. Het was door zijn bemoeiingen, dat eigen Kerk-gebouwen in Haarlem, Leeuwarden, Zutphen en Hilversum werden aangekocht. Ook verrichtte hij baanbrekend werk bij het micro-filmen van de noodzakelijke statistieken voor de Genealogische Vereniging. Hij heeft vele contacten gelegd met regerings-ambtenaren om de verfilming van deze belangrijke verslagen te kunnen bewerkstelligen. Het was aan zijn strijdlustige en enthousiaste leiding te danken, dat gedurende deze moeilijke jaren het herstel en de vooruitgang van de zending en haar leden zo snel heeft plaats gevonden. Leden, die zich nog hier in Holland bevinden, en velen van hen, die al lang

zijn geëmigreerd, drukken nog steeds hun dankbaarheid uit tegenover deze buitengewone dienstknachten van de Heer voor hun vriendelijkheid en hun materiële en geestelijke bijstand.

Na hun thuiskomst in 1950 was President Zappey werkzaam in de aangelegenheden van de Hollanders en andere groepen buitenlanders in Salt Lake City. Hij is een voortdurende hulp voor emigrerende leden van de Kerk vanuit Holland en andere landen. Buiten zijn zendings-presidentschap heeft President Zappey verschillende jaren als lid van de Hoge Raad van het Hillside District gediend.

Wij, die nu in Nederland wonen en dienen, brengen onze grote dankbaarheid tot uitdrukking voor de vele bijdragen, die dit prachtig echtpaar heeft gedaan voor de welvaart van de Kerk en haar leden in ons land. Wij danken hen voor hun vriendschap gedurende al deze jaren en voor hun blijvende belangstelling ten onze behoefte. Het is pas kortgeleden, dat wij, na de grote storm en overstroming, meer dan honderd kleding-pakketten van hen ontvingen, om deze onder de gemeenten van de zending te distribuëren. Er zijn velen van ons, die hun vriendelijkheid en liefdevolle attenties nooit zullen vergeten. Wij wensen hun allen de beste zegeningen toe van onze Vader in de Hemel bij hun nieuwe aanstelling, waarbij zij wederom de aangelegenheden kunnen leiden van één van de grote zendingen van de Kerk.

HET GELOOF van een kind

*toespraak door Matthew Cowley
van de Raad van Twaalven.*

*

Als men mij gisterenmorgen gevraagd had om te spreken, zou ik geprobeerd hebben over de onkreukbaarheid van ons ouderlijk huis te spreken. Als ik gisterenmiddag had moeten spreken, had ik gesproken over dit volk onder de leiding van God. Als ik gisterenavond in de Priesterschapsvergadering had moeten spreken, zou ik er bij de broeders op hebben aangedrongen, zich toch steeds het Priesterschap, dat ze dragen, waardig te betonen. Als ik deze morgen had moeten spreken, zou ik over Johannes de Doper gesproken hebben, die de voorloper van Christus was, Wiens opstanding we op deze dag herdenken. Maar deze morgen hoorde ik, dat men had gevraagd, wanneer ik zou spreken, omdat een vriendje van me naar me wilde luisteren, en daarom spreek ik nu over mijn vriendje, mijn kleine vriendje Joop, die in de afdeling voor kinderverlamming in het Provinciaal Ziekenhuis ligt.

Enkele weken geleden ging ik

met een jonge bisschop bij Joop op bezoek. Ik wist niet hoe oud hij was, ik kon niet zien hoe groot hij was, alles wat ik kon zien was een hoofd, dat uit een ijzeren longstak. Hij was buiten kennis. Hij leed aan kinderverlamming en aan dubbele longontsteking. Toen we naar binnengingen liet de zuster ons witte jassen aantrekken en moesten we maskers voor ons gezicht doen. Wij hebben daar voor kleine Joop gebeden. Twee weken later gingen we weer naar het ziekenhuis en vroegen, of we de kleine jongen mochten zien. De zuster zei: „Ja” en toen ze hem riep, kwam hij ons in de gang tegemoet lopen. Ik zei: „Weet je wie ik ben?” Hij antwoordde: „Bent u Broeder Cowley?” Ik zei: „Ja”. Toen zei hij: „Ik was bewusteloos, toen u de vorige keer kwam, is het niet?” „Ja zeker”, zei ik, en toen antwoordde hij: „Geen wonder, dat ik u niet herkende.”

Hij nam ons mee naar zijn kamer en in het bed naast het zijne lag een andere jongen, twee keer zo

„Laat af van de kinderkens, en verhindert hen niet tot Mij te komen”

oud als Joop. Toen we een poosje bij hem geweest waren en op het punt stonden om weer weg te gaan, zei kleine Joop: „Een ogenblikje nog, vergeet u mijn vriendje niet.” Ik zei: „Wat bedoel je?” En hij zeide: „Bidt u ook voor mijn vriendje, dan kan hij u ook voor het gebed bedanken, net als ik.”

En dus draaiden we ons om naar zijn kameraad, een jongen van 16 jaar, ook een polio-patiënt en hij zeide: „Ik zou graag een zegen hebben. Ik ben leraar in het Aäronische Priesterschap van mijn gemeente.” En toen zegenden we Joop's vriend. Twee weken later gingen we weer op bezoek. Bij deze gelegenheid was kleine Joop nogal verdrietig en toen we vroegen, wat er aan scheelde, zeide hij: „Ik ben zo alleen. Misschien had ik u niet moeten vragen om mijn vriendje te zegenen. Hij is zó gauw beter geworden, dat hij naar huis is gegaan.”

Wel, waarschijnlijk luistert kleine Joop op het ogenblik en misschien kan hij me nu op het televisiescherm zien spreken en dus wil ik jou zeggen, kleine Joop, dat we aan je denken. We bidden voor je. Er is ons door de grote leiders van deze Kerk gezegd, dat we een eenvoudig geloof moeten hebben. Christus zelf zegt, dat we een geloof als het jouwe moeten hebben, het geloof van een klein kind, en als we jouw geloof niet hebben, kunnen we niet binnengaan in het koninkrijk der Hemelen. Joop, jij hoort bij het Koninkrijk der Hemelen omdat jouw geloof niet is aangetast door geleerdheid, door de wijsheid der mensen. Het is eenvoudig. En er zijn daar bij jou nog veel zulke kameraden. Wij denken aan hen. Daar zijn nog meer kleine Joopjes en Marietjes, sommigen in ijzeren longen en anderen in schommelbedden en anderen, die met een lepeltje worden gevoed. Wij denken aan hen

en ik weet, mijn kleine vriend, dat jouw geloof veel kan doen om hen weer gezond te maken. En in de andere zaal liggen weer anderen, grote mensen, die oud genoeg zijn om je ouders te kunnen zijn, die naar hulp uitkijken, omdat ze wel inzien, dat medische bijstand allèen wel eens zou kunnen falen. En met jouw geloof kunnen ze weten, dat wanneer de medische wetenschap de last moet neerleggen, de macht en het Priesterschap van God die last weer op kan nemen en hun hun gezondheid en kracht weer kan teruggeven.

In nog een andere zaal van dat ziekenhuis ligt ook een vriendinnetje van me. Ze is bijna 93 jaar en nog heel helder van geest. Ik bezocht haar op één van haar verjaardagen en naast haar bed stond een klein vaasje bloemen. Ik las op het kaartje: „Nog vele jaren toegewenst door de Moose Loge.“ Zij wist niets van de Moose Loge af. Alles waar ze wat van af wist was van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Alles waar ze van af wist was van de jaren, die ze doorgebracht had in de tempel van God, zeggende, evenals de Meester tot de dief aan het kruis: „Heden zult ge met Mij in het Paradijs zijn“ (Lucas 23 : 43), terwijl ze voor de doden werkte.

Joop, herinner me er aan, dat ik haar verjaardag in Juli niet vergeet. Er moeten niet alleen bloemen zijn van de Moose Loge, maar er moeten ook bloemen zijn

van de gemeente, waartoe ze behoort.

Ik heb nog een andere vriendin, waar ik op het ogenblik aan denk. Zij is niet in het ziekenhuis. Zij is thuis. Zij kan haar ledematen niet bewegen. Zij kan haar handen niet gebruiken en ze kan niet lopen. Het lijkt of haar ogen bevroren in haar hoofd liggen. Zo is zij nu al 25 jaar en toch, wanneer ik haar bezoek, lacht ze, of ze probeert het. Ze probeert een grapje te maken; ze vraagt me, of ik eens met haar uit dansen ga.

Luister Joop, ik spreek nog steeds tot jou. Ik hoop, dat je luistert. En zijn nog vele anderen zoals jij, en we denken ook aan hen. We hebben geen tijd om hen allen vaak een bezoek te brengen. Ik ken nog anderen, die ook niet vergeten mogen worden. O, ik denk aan de zusters, die aan de overkant op de bovenste verdieping van het Constitutie Gebouw in Mainstreet wonen. Sommigen zijn bijna 90 jaar oud, zij kunnen niet meer uitgaan, maar zij houden van de Kerk en zijn dankbaar voor de zegeningen van het Priesterschap en zij bidden voor jou en voor mij en voor de broeders van deze Kerk.

God zegene de achtjarigen van deze Kerk, die gedoopt zijn. Toen jij gedoopt werd, Joop, werd je niet besprenkeld; er werd geen water over je heengegoten; maar jij werd, evenals de Meester, om alle gerechtigheid te vervullen, meegenomen in het water, en jij werd ondergedompeld; en nu wordt jou de gelegenheid gebo-

den om de voetstappen van de Zaligmaker te volgen en gelijk Hem te zijn.

God zegene je, mijn jonge vriend, met de macht van het Priesterschap van de Hemel. God geve, dat Zijn Geest steeds met en in jou en je kameraden daar in die polio-zaal moge zijn. Bedank je doctoren en je verpleegsters voor me, want ze zijn zo vriendelijk en

zo lief en zo bezorgd voor het herstel van je gezondheid en die van je kameraden.

Maar Joop, blij steeds op God vertrouwen. Wat ook het resultaat moge zijn, jij behoort tot het Koninkrijk der Hemelen. God geve, dat we allen jouw geloof mogen hebben, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Attentie!

Najaarsconferenties de Zending door:

DISTRICT GRONINGEN:

Zaterdag 24 October: Priesterschaps- en Z.H.V.-bijeenkomst om 8 uur p.m., Poelestraat 54, Groningen.

Zondag 25 October: Vergaderingen om 10 uur a.m. en 5 uur p.m., in de zaal „Harmonie”, Oude Kijkintjatstraat 26, Groningen.

DISTRICT ARNHEM:

Zondag 8 November: Vergaderingen om 10 uur a.m. en 3 uur p.m. in het „Musis Sacrum”-gebouw, Velperplein, Arnhem.

DISTRICT AMSTERDAM:

Zondag 15 November: Vergaderingen om 10 uur a.m. en 4 uur p.m. in het kerkgebouw Weteringschans 101, Amsterdam.

Priesterschaps- en Z.H.V.-bijeenkomst om 12.30 uur in hetzelfde gebouw.

Houdt nu reeds die dagen vrij. Weest bij Uw broeder zij aan zij!

Kerkleden van de Zendingsgebieden wordt aangeraden om **niet** te emigreren

door President Donovan H. Van Dam

*

Gedateerd 14 September 1953 ontvang ik een brief van het Eerste Presidentschap van de Kerk, waarin duidelijk het beleid en de raad van de autoriteiten met betrekking tot de emigratie wordt uiteengezet. Deze brief is getekend door de drie leden van het Eerste Presidentschap en is bestemd tot leiding van ons allen in de Nederlandse Zending. Het volgende is een aanhaling uit dit schrijven:

„Het ligt in de huidige bedoeling van de Kerk alles te doen wat maar redelijkerwijs mogelijk is om in de hele wereld tempels te bouwen, zodat de leden in hun eigen streken kunnen blijven wonen en toch de gelegenheid hebben om

de zegeningen van de tempelverordeningen te ontvangen, alles teneinde de verplichtingen welke ons door de Heiland zijn opgelegd ter verspreiding van het Evangelie onder alle volkeren, naties en tongen in de kortst mogelijke tijd te kunnen voltooien.” „Daarom dringen wij er bij U op aan, de leden van uw zending aan te moedigen de verantwoordelijkheid van hulpverlening bij dit grote werk te willen aanvaarden, door op hun tegenwoordige plaatsen te blijven, hun eigen gemeenten te versterken en op elke mogelijke manier te assisteren bij het verspreiden van het Evangelie aan hen, die nog niet de gelegenheid hebben gehad aan de

zegeningen ervan deel te nemen." Gedurende vele jaren heeft de Kerk haar leden niet aangemoedigd om hun geboorteland of het land waarin zij werden bekeerd te verlaten en zich te vergaderen in de Ringen van Zion. Nu is echter, door het bouwen van tempels in Europa, de noodzakelijkheid om dit te doen ten einde deel te kunnen uitmaken van de zegeningen van het tempelwerk, niet langer een belangrijke factor. Als het werk des Heren wordt uitgebreid tot elk land en tot alle volken, en als de tijd slechts beperkt is, waarin dit werk moet worden verricht; dan moet er een verandering plaats vinden in de harten van de leden van de buitenlandse zendingen van de Kerk. Met het oog op deze dringende raadgeving wordt aangemaand eventuele plannen voor spoedige emigratie nog eens ernstig te overwegen. Nieuwe leden van de kerk en zij, die zich in de toekomst nog aansluiten moeten zich een begrip kunnen vormen van de richtlijnen van de Kerk en de wijsheid van haar leiders en zij moeten in hun vaderland blijven om leiders te worden in de grote zaak voor de waarheid.

Ik ben er zeker van, dat de leiders van deze grote Kerk op aarde een goede reden hebben om ons deze raad te geven. Zij zijn door de Heer geïnspireerde mannen en zij zijn terzijde gezet om leiding te geven in de aangelegenheden van God's Koninkrijk hier op aarde. Als uw zendings-president ondersteun ik hen in deze en in alle andere zaken en

ik vraag u om dit verzoek met een gebed in uw hart in overweging te willen nemen.

Uit het gezichtspunt van een zendings-president en voor het bestzijn en de welvaart van de zending, kan er ook veel gezegd worden met betrekking tot emigratie. Eén van de ernstigste problemen welke zich in een buitenlandse zending voordoen, is het voortdurende verlies van leidinggevende mensen door het emigreren van de leden. De Kerk kan nooit groeien en haar rechtvaardige plaats in dit of enig ander land innemen, zolang als deze voortdurende emigratie voortgang blijft vinden. Evenmin kunnen we verwachten geschikte eigendommen en Kerkgebouwen in Holland en België te verkrijgen wanneer er slechts een handjevol leden overblijven om de Kerk in verschillende verspreidliggende gemeenten te vertegenwoordigen. We zouden duizenden leden in de grote steden van Nederland moeten hebben en letterlijk honderden in de kleinere plaatsen. Indien dit het geval was, zouden we mooie, echte Kerken voor de Heiligen der Laatste Dagen hebben, waarin we tezamen zouden kunnen komen en waarin we vol trots onze vrienden zouden kunnen uitnodigen. Dit zou heus het geval kunnen zijn, en zulks binnen een redelijk korte tijd, als de leden in de gemeenten en districten van de Nederlandse Zending zouden blijven.

Zuiver bezien uit een oogpunt van economische en maatschappelijke verbetering, twijfel ik on-

der de huidige omstandigheden aan de wijsheid om te emigreren. Onze mensen huldigen een valse illusie als zij denken, dat „Amerika” een land van overvloed is en dat de welvaart daar voor het grijpen ligt. Het is heel moeilijk om in Amerika meer dan een gemiddeld loon te verdienen. De kosten voor levensonderhoud zijn sinds de oorlog buitengewoon gestegen en de kansen zijn niet zo veelvuldig als tijdens de eerste ontwikkelingsjaren van dat grote land. En daar komt nog bij, dat de leden, die om deze reden emigreren het niet met de ware geest van het Evangelie doen en vaak worden teleurgesteld en niet meer enig werkzaam aandeel hebben in het Kerkleven. Sommigen van hen keren zelfs naar hun vaderland terug om daar de veiligheid te zoeken, die zij in het buitenland niet konden vinden.

Er bestaan geen fijnere mensen in de wereld, dan de stoere, hardwerkende, vrijheidslievende en godsdienstige inwoners van Nederland. De Kerk is ten zeerste erkentelijk voor hun enorme bijdrage in de vooruitgang van het werk des Heren in de afgelopen jaren en heden ten dage. De Kerk is heel dankbaar voor degenen, die in vroeger tijd hun offers hebben gebracht en hebben gezwoegd om de kern-gemeenten en Ringen in Amerika op te bouwen. Deze taak is nu voltooid. Het is niet langer noodzakelijk, noch raadzaam om daar te vergaderen. De Kerk heeft nu haar

leden en de leidinggevende personen in de landen nodig, waar zij zich kan ontwikkelen en kan groeien. En men zou geen tempels ontwerpen en bouwen, als dit niet het geval was.

Wij dringen er bij u op aan om deze bijzondere raadgeving van het Eerste Presidentschap met betrekking hierop zorgvuldig in overweging te willen nemen. Wij zijn het er volkomen mee eens. Wij hebben u hier nodig. Amerika heeft u op dit ogenblik nodig. De Kerk vraagt niet van u uw woonplaatsen en gezinnen op te geven om u te vergaderen. De Heer verlangt van u, dat zovelen van u als mogelijk in Holland en België blijven om daar als zendingen en leiders te arbeiden en deze boodschap van waarheid en gerechtigheid aan hen te brengen, die nog in duisternis verkeren. Naarmate het ledenaantal in de zending zich handhaaft en zal groeien, zullen we elke poging aanwenden om de toestanden in de zending te verbeteren, opdat u dezelfde zegeningen en voorrechten zult genieten als uw broeders en zusters in andere delen van de wereld.

Waar tempels worden opgericht, zijn Gemeenten en Ringen ook mogelijk. Wij, die onder het uitverkoren volk van de Heer gerekend kunnen worden, behoeven niet langer in de minderheid te blijven. Als we deelhebben in de zegeningen van onze Vader in de Hemel, zullen wij op onze beurt de mensen om ons heen zegenen.

Breng geen vervloekingen op uw eigen hoofd.... maar zegeningen....

Een algemeen verbreide volkszonde. Iedereen weet natuurlijk dat elk Land en Volk zijn „grondwet” heeft. Maar weet ge, dat God ook een levenswet voor de mensen heeft gegeven en daarin staat: „Gij zult den Naam des Heren uws God niet ijdel gebruiken.” (Exo. 20 : 7). Het Nederlandse volk doet echter in de grote massa alsof het met die Goddelijke verordening niet op de hoogte is. Dagelijks hoort men om zich heen vloeken, ja 't schijnt wel alsof er bijna geen volk ter wereld is, waar zoveel gevloekt wordt als juist onder ons volk. Soms doet het U zelfs denken aan wat er staat in Romeinen 3 : 14 en 15: „Hun keel is een geopend graf; hun mond is vol van vervloeking en bitterheid.”

Een Bedenkelijke „Rijkdom” van Vormen. De vindingrijkheid van de mens om Gods Naam te misbruiken, is misdadig groot. Op allerlei manier wordt er gevloekt. We lezen in de Bijbel zelfs van gelovigen, die zich niet ontzien hebben een vloek te uiten. En helaas is het nog zo, dat er gelovige mensen zijn die gedachtenloos Gods Naam misbruiken. Het is ontzettend te weten hoeveel mensen er vloeken. Let maar eens op in de trein of tram, op het postkantoor en in de fabriek, en waar ook mensen bijeen zijn, daar wordt gevloekt op allerlei manier, met allerlei bedoeling, in allerlei vorm. Bij iedere kleinigheid zelfs, als iemand verontwaardigd is, of schrikt, ja, wat nog erger is, als er helemaal geen aanleiding toe bestaat, wordt GODS NAAM als stopwoordje misbruikt.

Staat het flink? Sommige mensen, vooral jongelui, denken dat het flink staat, om af en toe eens een knalharde vloek tussen de conversatie te gooien. Anderen doen het toch immers ook? En je wil toch ook meedoen en meetellen. De Bijbel spreekt ons ergens van 3 jonge mannen die zo flink waren NIET met de goddeloze wereld mee te doen. Lees Daniël 3 maar eens. In vers 18 lezen we, dat ze moedig zeggen: „Maar zo niet, U zij bekend, o Koning, dat wij Uwe goden NIET zullen eren, noch het gouden beeld dat gij hebt opgericht, zullen aanbidden.”

Er is moed voor nodig om te zeggen „Wij doen niet mee!” Het staat niet groot en flink, om zulke ruwe en gepeperde taal van ongelovigen te gebruiken. In plaats van God te verloochenen en te ontteren temidden van de wereld, moet ge als jongmens HEM eren door voor Uw geloof uit te komen. Er staat immers in Prediker 12 : 1: „Gedenk aan Uw Schepper in de dagen Uwer jongelingschap.”

Geef Uw medemensen geen aanstoot! Wat zoudt ge er van denken als een Uwer vrienden stelselmatig, te pas en te onpas, overal de

naam van Uw overleden Vader of Moeder bij sleepte en bracht met minder respectabele aangelegenheden? Dat zou U pijn doen, dat zou de vriendschap doen bekoelen, ja, doen beëindigen! Welnu, hoe ondragelijk moet het dan niet zijn voor hen, die God liefhebben, dat ze altijd om zich heen de Naam van hun God horen misbruiken. De eerste bede van het „Onze Vader“ is: „Uw Naam worde geheiligd.“ En zij, die in Christus hun Verlosser en door Hem in God hun Vader mochten vinden, voelen pijn, als de heilige Naam van hun God en Zaligmaker wordt misbruikt en gelasterd in hun tegenwoordigheid. Geeft Uw medemens dus geen aanstoot, gij allen, die zo gaarne voor beschaafde mensen wilt doorgaan, en laát het onnodig gebruiken van Gods heilige Naam.

De onzin van het vloeken. Er valt tweeërlei dwaasheid te onderscheiden. In de eerste plaats is het de grootste dwaasheid om niet te geloven, dat God bestaat; Psalm 13 : 1 zegt daarvan: „De dwaas zegt in zijn hart: er is geen God.“ Daarom is het nog veel grotere dwaasheid, ja de reinste nonsens, dat iemand beweert niet aan God te geloven, maar toch in de vloek, al is het maar een stopwoordje, Zijn Naam gebruikt (misbruikt).

Wie niet gelooft dat God bestaat, moet consequent zijn, en dan ook niet altijd maar Zijn Naam op de lippen nemen. Dat is onzin in het kwadraat. Er zijn mensen, die nooit de Bijbel lezen, of het Boek van Mormon, die totaal niets afweten van de beginselen van het Christendom, die er ook voor uit komen, dat ze er niet mee op de hoogte zijn, en dat ze er helemaal geen belang in stellen, en die tòch in elk gesprek de God van de Bijbel lasteren en beledigen. Dit doet denken aan 2 Petrus 2 : 12 waar van dergelijke mensen o.a. wordt gezegd „dewijl zij lasteren hetgeen zij niet verstaan.“

De roekeloosheid van de Zwaarste Vloek. Onder al de grillige vormen, waarin Gods Naam wordt misbruikt, is er één, die al heel onaangenaam aandoet. Dat is dat vloekwoord, waarin de meesten het wel zo niet bedoelen, maar ondertussen zeggen ze het toch maar, soms meer dan honderd maal per dag. Vooral als ze boos en geprikkeld zijn. Dat is het ontzettendste woord, dunkt mij. Want dat is geen kleinigheid, als God een mens verdoemt, d.w.z. vervloekt. Want zij kennen Hem, die gezegd heeft: „Mijne is de wraak, Ik zal het vergelden, spreekt de Heer“. En wederom: „Vreselijk is het , te vallen in de handen van de levende God.“ (Hebr. 10 : 30 en 31).

En die éne speciale vloek, waar we het over hebben, lijkt wel een gebed, een roekeloos gebed. Maar àls het gebed eens werd verhoord? Wat dan? Dan krijgt ge deze uitkomst: „En de rook van hunne pijniging gaat op in alle eeuwigheid, en zij hebben geen rust dag en nacht.“ (Openb. 14 : 11).

(Wordt vervolgd).

Zr. Alma Juanita d'Pereira.

Teddy vindt een bijenboom

door Genevieve V. Hunt.

Teddy Beer opende zijn ronde kraal-oogjes, keek in de rondte en krabbelde op zijn pootjes. „Moeder! Moeder!” riep hij. Er kwam geen antwoord. Moeder Beer was niet in het grote hol, waarin zij woonden.

Waar kon moeder zijn? Dit was de eerste keer, dat zij hem alleen gelaten had. Teddy begon medelijden met zichzelf te krijgen. Toen dacht hij plotseling aan zijn tweelingzusje Floortje. Waar was Floortje? Was zij met Moeder meegegaan?

Nee, Floortje was niet met Moeder meegegaan. Floortje lag als een klein bont balletje in een hoekje van het hol opgerold. Ze sliep vast. „Floortje! Word wakker! Word wakker!” riep Teddy, terwijl hij haar met zijn kleine dikke pootjes door elkaar schudde.

Floortje rekte zich uit en opende haar ogen. „O, ben jij het, Teddy,” zei ze. „Ik deed net zo’n lekker dutje.”

„Het spijt me, dat ik je wakker moest maken,” zei Teddy, „maar we zijn helemaal alleen. Moeder is er niet.”

Floortje gaapte en zei: „Maak je niet bezorgd, Teddy. Moeder zal wel gauw terug zijn. Ze zal niet ver weg zijn.”

„Maar ik wil moeder nu hebben,” riep Teddy. „Ik wil niet in dit

ouwe hol blijven. Kom, laten we naar buiten gaan en haar gaan zoeken."

„Nee," zei Floortje. „Ik ben te moe," en terwijl ze zich weer tot een bonten balletje ineenrolde, was ze spoedig weer in slaap.

Teddy rolde zich ook naast Floortje ineen. Maar hoe hij ook probeerde, hij kon zijn ogen niet dichthouden. Na een poosje stond hij op en liep zachtjes het hol uit.

Buiten was het warm. De zon scheen vrolijk en een zoel windje waaide door het bruine bontjasje van Teddy.

Teddy wist niet dat het warm was. Hij voelde het zoele windje niet, dat door zijn bontjasje waaide. Hij had het veel te druk om alle kanten uit te kijken naar zijn moeder.

Op dat ogenblik kwam Grootvader Konijn langs gehuppeld. Hij hield stil en keek naar Teddy. „Wat is er aan de hand, mijn jongen?" vroeg hij. „Waarom draai je je hoofd zo alle kanten op?"

„Ik — ik kijk of mijn moeder er ook aankomt," zei Teddy.

„Wel, jongen, ik denk, dat je moeder terug is vóór je het weet. Ik zag haar juist ginds wat halen voor het avondeten." Grootvader Konijn grinnikte en zei: „Nu, ik moet weer gaan; maar ik zou maar hier blijven tot je moeder komt." Met zijn lange oren recht op nam hij een reusachtige sprong en vlug als de wind was hij uit het gezicht verdwenen.

Nadat Grootvader Konijn was verdwenen, ging Teddy voor het hol op zijn moeder zitten wachten. Hij had pas twee minuten gewacht, toen hij al weer opstond. Een heerlijke zoete lucht kwam uit het bos rechtstreeks in de kleine neusgaten van Teddy.

„M-m-m-m-m-, honing," zei hij. Teddy stak zijn neus zo ver hij kon

de lucht in en snoof. Ja, het was honing en het kon niet erg ver weg zijn. Met zijn neus in de lucht en al maar snuivende liep Teddy van het hol vandaan en een pad op, dat het bos inging.

Toen hij een zoemend geluid in een boom hoorde, hield Teddy halt. Het was een grote holle boom en er vlogen bijen in en uit een gat dicht bij de top.

Vlug klom de kleine beer in de boom en stak zijn poot in het gat. Toen hij zijn poot weer terugtrok zat deze vol honingraat. Maar droevig genoeg was de honingraat bedekt met boze bijen! Tientallen bijen zaten er op. Zij staken in zijn neus en zijn mond en ook in zijn oren.

„O, bijt me toch alstjeblijft niet meer,” smeekte Teddy. Maar de bijen gingen maar door. Zij maakten zo'n lawaai, dat Mevrouw Beer, die dichtbij in een riviertje zat te vissen, in allerijl kwam aangesneld, om te zien wat er aan de hand was.

Toen zij in de boom klom om Teddy te helpen vlogen de bijen weer terug in het gat. Maar zij zoemden nog heel erg en gingen verschrikkelijk te keer.

Op weg naar het hol haalde moeder van onder een bosje twee dikke forellen te voorschijn. Eén voor Teddy en één voor Floortje. Ze had de vissen onder het bosje verstopt, toen zij aangehold kwam om Teddy van de bijen te verlossen.

Behalve van honing, hield Teddy het meeste van vette vis. Maar nu zijn gezicht helemaal gezwollen was en pijn deed van de bijensteken, kon niets van dit alles hem meer schelen. Dat wil zeggen, behalve hun gezellig huisje in het hol. En Teddy Beer wist nauwelijks hoe hij daar op de vlugste manier kon komen!

VREEMDE DINGEN IN DE WERELD

WIST JE DAT ?

door Terry Caulfield.

Wespen zijn grote vliegenvangers en kunnen soms wel 2000 vliegen per dag naar hun nest slepen. Een tuinspin kan ongeveer 12 vliegen per dag vangen.

Eén van de vreemdste vissen is de Indiaanse vis. Deze is niet alleen rood van kleur, maar heeft ook dezelfde gelaatsuitdrukking als een Indiaan. Ook lijken de rugvinnen, welke van de kop tot de staart lopen op de gevederde haartooi van een Indiaanse krijgsman. Hij is echter een armzalige zwemmer en wordt vaak tijdens een storm op de kusten geworpen.

Het lijkt wel of de dieren, die zich het langzaamst voortbewegen het langste leven. Schildpadden — welke waarschijnlijk de langzaamste schepselen van de aarde zijn — leven van 200 tot 300 jaar. Olifanten leven van 150 tot 200 jaar. Zwanen, sierlijk maar langzaam, hebben soms een leeftijd van 102 jaar bereikt. Dieren, daarentegen, die veel lichaamsbeweging hebben, leven niet zo lang. Een hond leeft van 10 tot 15 jaar; een eekhoorn van 10 tot 12 jaar; een haas van 7 tot 8 jaar, en een muis van 4 tot 5 jaar.

ER IS VEEL te LEREN

en het leven is ZO KORT!

A.R.

LEEF VOOR DE ZEGENINGEN

toespraak gehouden door
ELDRED G. SMITH,
Patriarch van de Kerk

tijdens de Algemene Conferentie in April
van dit jaar.

*

Ik heb evenals de andere broeders uw vertrouwen en gebeden nodig en ik ben dankbaar voor uw vertrouwen en uw gebeden, terwijl ik hier voor u sta.

Wanneer ik naar deze grote menigte kijk en denk aan de honderdduizenden, die over de televisie en radio luisteren, dan voel ik deze verantwoordelijkheid als iets werkelijk beangstigends. Er is echter één troost voor me: zelfs als u zich niet alles kunt herinneren, wat hier vandaag gezegd is, dan kunt u er toch nog méér van overhouden dan alleen de woorden, die u hoort en die u zich later zult kunnen herinneren. Dit is het geval wanneer u één of andere vergadering bijwoont. Wanneer u de vergadering verlaat, voelt u zich verblijd, uw vertrouwen is hernieuwd, uw getuigenis is versterkt, alles tezamen hebt u genoten van een buitengewone geestelijke opwekking.

Er schiet me een geschiedenis te binnen, welke zo vaak wordt verteld en die u allen wel kent, n.l. die van een bisschop, die een lid

bezocht, dat niet meer werkzaam was in de gemeente. Zij zaten zwijgend voor het open haardvuur en de bisschop, vermoedelijk peinzend, hoe hij het betreffende onderwerp zou aansnijden, pakte de kolentang en haalde een gloeiende kool uit het vuur, welke hij vóór op de haardplaat neerlegde.

Zij zaten daar zwijgend en zagen, hoe de hete, gloeiende kool langzamerhand koud, zwart en levenloos werd. Toen pakte de bisschop de kool weer met de tang op en legde deze weer bij de andere brandende kolen en zag dat zij weer begon te gloeien en haar hitte en warmte weer herkreeg. Er werd nog steeds niets gezegd. Ten slotte zei de man:

„Bisschop, ik zie, wat u me wilt komen vertellen.”

Door samen te komen, wordt het vuur van onze getuigenis levend en brandend gehouden. Door te zamen te komen en te zamen te werken groeien we in geloof en kennis. Als we ons van kerkwerk terugtrekken worden we precies

als die enkele kool op de haardplaat, koud en levenloos.

We onderhouden een gebod van de Heer als we de vergaderingen bijwonen, maar alleen het groeien in de Kerk is niet voldoende. Als we daar ophielden, zouden we niet veel verschillen van andere kerken.

Jacobus vertelt ons:

„En zijt daders des woords, en niet alleen hoorders, uzelve met valse overlegging bedriegende.

Want zo iemand een hoorder is des woords en niet een dader, die is een man gelijk, welke zijn aangeboren aangezicht bemerkt in een spiegel.

Want hij heeft zichzelf bemerkt, en is weggegaan, en heeft terstond vergeten, hoedanig hij was.

Maar die inziet in de volmaakte wet, die der vrijheid is, en daarbij blijft, deze, geen vergetelijk hoorder geworden zijnde, maar een dader des werks, deze, zeg ik, zal gelukkig zijn in dit zijn doen.” (Jac. 1 : 22-25).

Nu is de volmaakte wet van de vrijheid, waar hierin naar wordt verwezen, de wet van de vrije wil. Dus als we zouden zeggen: „Maar een ieder, die deze macht van de vrije wil gebruikt en het goede verkiest, die geen vergetelijk hoorder is, maar een dader des werks, deze man zal gelukkig zijn in dit zijn doen.”

Door dus onze vrije wil uit te oefenen en het kwaad te overwinnen worden we erfgenamen van de zegeningen van de Heer, niet slechts door passieve hoor-

ders te zijn van het woord, maar actieve mensen, die van de woorden daden maken.

Jacobus zegt ook:

„Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, alzo is ook het geloof zonder de werken dood.”

(Jac. 2 : 26).

Vele mensen hebben de gedachte geuit, dat, als zij een geschreven patriarchale zegen ontvangen, deze tot op de letter in vervulling zal gaan zonder enige moeite van hun zijde.

Dat herinnert me aan een jonge vrouw, die verklaarde, dat ze in de tempel zou trouwen, en dat dit beslist zou gebeuren, en al haar vrienden begrepen haar opvatting, maar toen ze trouwde, trouwde ze niet alleen buiten de tempel, maar bovendien nog met een man, die geen lid van de Kerk was. Toen één van haar vrienden haar naderhand zei: „Wel, Mary, ik dacht, dat jij in de allereerste plaats wel in de Kerk zou trouwen”, antwoordde ze: „Wel, in mijn patriarchale zegen staat, dat ik in de tempel zal trouwen, dus dat zal dan wel op een goeie dag gebeuren.”

Wij moeten de Heer vol ijver en met al ons verstand dienen en we moeten al Zijn geboden onderhouden, als we van Hem zegeningen verwachten te ontvangen. Als de vraag zich aan ons voordoet, of we de zegeningen krijgen door onze rechtvaardige pogingen bij het naleven van de wet, waarop deze zegening is bevestigd, waarom moeten we dan patriarchale zegeningen hebben?

We zullen onze zegeningen toch wel krijgen, als we er maar voor leven. En dat is beslist waar, want „we moeten leven voor onze zegeningen, wanneer we ze ontvangen, maar het is een grote troost en opbeuring voor ons, wanneer onze zegeningen over en op onze hoofden worden uitgesproken en bevestigd door gemachtigde dienstknechten van de Heer, zoals de gehoorzaamheid aan Zijn woord en wetten dit eist. Want de Heer heeft gezaghebbende vertegenwoordigers hier op aarde geplaatst om Zijn macht en autoriteit uit te oefenen, niet slechts om deze zegeningen uit te spreken, maar om deze ook daadwerkelijk te bevestigen, zodat de Heer voor altijd in de zielen van mannen en vrouwen verankerd ligt, want nòch de dood, nòch de vernietiger kan een einde maken aan deze zegeningen, want degene, die ze ontvangt, zal ze voor altijd en eeuwig bezitten en genieten.”

Een patriarchale zegen geeft ons moed om te leven, zoals we weten dat we behoren te leven. Hij helpt ons weerstand te bieden aan de verleiding en om de dingen te doen, die ons geleerd zijn. Om nogmaals een aanhaling te geven uit Jacobus:

„Wie dan weet goed te doen, en niet doet, dien is het zonde.”
(Jac. 4 : 17).

Als iemand een patriarchale zegen heeft ontvangen, als hem het Woord van Wijsheid, de wet van de tienden, het bijwonen van de avondmaalsvergaderingen en de Priesterschapsvergaderingen en de wet van de eeuwige verzegelingen zijn geleerd, en dan nog in strijd met deze leringen handelt, betekent dit voor hem zonde. Als iemand eerlijkheid is geleerd en er is nog geen waarheid in hem, betekent dit voor hem zonde. Als iemand liefdadigheid is geleerd en er is geen liefdadigheid in zijn hart, dan is dit voor hem zonde. Als iemand een verbond gesloten heeft om zijn tijd en talenten in dienst van de Heer te besteden en het dan nièt doet, dan is dit voor hem zonde. Iemand, die het Evangelie bezit en het niet door voorbeeld zowel als voorschrift aan anderen leert, is zondig.

Laat ons een waardig leven leiden om de zegeningen van de Heer te ontvangen door iedere dag het Evangelie te leven. Laat ons ons geloof in onze werken tonen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

VIER DINGEN KOMEN NOOIT MEER TERUG :
de afgeschoten pijl, het voorbijge leven,
het gesproken woord en de verwaarloosde
gelegenheid.

Sommigen worden als **HELDEN** geboren

door Olive W. Burt.

ELLEN werd wakker door het schrille aanhouden van de mijnfluit, die door de heldere, ijle lucht jammerde. Ze had het nog nooit gehoord behalve als een scherp signaal aan het begin of einde van iedere ploegtijd, maar het afschrikwekkende in haar geluid kon niet worden misverstaan.

Zij sprong uit bed en sloeg haar peignoir om zich heen en ging de gang in. Het licht brandde in de woonkamer. Zij ging naar binnen en daar zaten Mevrouw Gray en haar man met de oudere kinderen, huiverend en luisterend, met ontsteltens in hun ogen. Ergens achter in het huis begon het jongste kind te huilen.

„Wat is er aan de hand?“ vroeg Ellen, terwijl de angst haar keel dichtsnoerde.

„De mijn!“ Mevrouw Gray wrong haar handen. „De mijn! O, ik ben zo dankbaar, dat mijn man niet in die ploeg zit. Maar de anderen!

Ze begon zich aan te kleden, terwijl de fluit bleef doorklagen.

„De anderen?“ dacht Ellen, en plotseling vroeg ze zichzelf af „Zit Bob in die ploeg? of niet?“ Als een krankzinnige probeerde ze bij zichzelf uit te maken of hij in de ploeg zat of niet.

Mijnheer Gray hees zichzelf in een hemd en jas. Hij zei, telkens weer: „Er is een ongeluk gebeurd in de mijn!“ en hij rende het huis uit.

Toen stond Mevrouw Gray op. „Brenge de kinderen weer naar bed,“ zei ze tot Myra, haar oudste dochter. „Ik ga er ook naar toe.“

Ellen pakte de arm van Mevrouw Gray beet. „Laat me met U meegaan,“ smeekte ze.

Mevrouw Gray keek haar een ogenblik aan en zei toen: „Ga je aankleden.“

Nog nooit in haar leven had Ellen zich zó vlug aangekleed. Zij glipte in een flannellen broek met een trui, zij trok stevige sokken en zware lage schoenen aan en terwijl ze de gang insnelde stak ze haar armen in de mouwen van een dikke warme jas. Maar ze wist helemaal niet, dat ze dit allemaal deed. Ze dacht alleen „Bob zit in de nachtploeg. Ik ben er zeker van. Maar misschien ook niet — Verleden Zaterdag —“ ze kon niet meer ordelijk denken.

Mevrouw Gray stond op haar te wachten. Samen gingen zij de straat op.

De nacht was vol van verschrikking. Het huilen van de sirene had iedere

volwassene van de stad uit zijn bed gehaald. Mannen en vrouwen, die zich snel hadden aangekleed, holden de steile, nauwe straat op. Velen van hen huilden, en Ellen wist, dat deze vrouwen mannen hadden daar onder in de mijn. Haar eigen ogen waren droog, maar haar keel deed pijn en haar hart werd samengeknepen door een angstaanjagend voor-gevoel.

Bij de ingang van het schachthuis stuitte zij op wachten, die de wende en klagende mensen terughielden. Ellen, die in de drukte aan de kant werd geduwd, hoorde zichzelf roepen, „Bob! Bob!” evenals ook andere vrouwen de namen van hun mannen uitriepen.

Een oude man, die dichtbij Ellen stond, zeide: „Bob Wilson? Hij is oké. Hij is al boven geweest, maar hij is meteen teruggegaan om te helpen de anderen uit te graven.”

„Hoeveel zijn er? Wat is er gebeurd?” vroeg Ellen.

„Een instorting,” gaf de man kort ten antwoord. „De voorman zegt, dat omtrent het lot van drie mannen niets bekend is.”

„Zijn ze.....?” Ellen kon de vraag niet vormen, omdat ze dacht aan de vrouwen en kinderen en verloofden die daar stonden te wachten, zo mêelijwekkend klein en menselijk tegen het dreigend massief van de donkere berg.

„Dat weten we niet,” zei de oude man, „soms gebeurt dat en soms ook niet.”

„Maar,” protesteerde Ellen, „ik dacht dat de mijnen nu veilig waren. Ik dacht.....”

„Zij zijn een heel stuk veiliger, dan toen ik er nog in werkte,” zei de oude man, alsof hij trots was op de gevaren, die hij had doorstaan. „Maar het is menselijkerwijze niet mogelijk om dat werken onder de

grond werkelijk veilig te maken. De mensen wroeten maar in de ingewanden van de aarde en ze verwachtten, dat die oude aarde hier maar rustig onder blijft en het maar neemt. Maar dat doet ze niet!”

Ellen kon niet langer luisteren. Zij drong verder naar voren.

Gezaghebbende mannen waren daar, die aanwijzingen gaven aan de wachten, aan de menigte en voor de werkzaamheden, die ergens in de diepte koortsachtig voortgang vonden. Ellen zag Luitenant Stewart, groot en bekwaam en bevelende en kon een gevoel van ongeduld voor de bewondering welke zijn kalm gezag opwekte, niet onderdrukken. Geen wonder, dat hij een held was, dacht ze. Zonder vragen gehoorzaamde hem iedereen. Maar kon hij onder de grond niet meer doen? Daar moest zo veel te doen zijn! Plotseling stond er een man, die Ellen niet kende vlak voor hem. „Is er iemand van u, die eerste hulp kent?” vroeg hij en toen er verschillende vrouwen naar voren stapten, hief hij zijn lantaarn op en liet zijn blik zorgvuldig over hun gezichten gaan.

Tot de meesten van de vrouwen sprak de man vriendelijk „U kunt beter hier blijven,” en plotseling begreep Ellen waarom. Zij drong naar voren.

„Laat mij helpen,” smeekte ze. „Ik ken eerste hulp en ben leerling-verpleegster geweest. En...” stamelde haar stem, „Ik heb niemand daar beneden.”

Hij zeide: „Ga dan mee” en nam Ellen en nog twee andere vrouwen met zich mee in het schachthuis.

Daar legde hij in korte woorden uit, dat zij naar beneden in de mijn moesten gaan om warme soep aan de mijnwerkers te geven en dat zij eerste hulp moesten verlenen aan de

geredden, als zij dit nodig mochten hebben.

„Dr. Adamson is daar nu beneden. Hij vroeg om hulp. Hij zal u wel zeggen, wat U moet doen. Bent u bang?”

De vrouwen schudden hun hoofd, niet wetende wat hun te wachten stond en omdat ze niet bang durfden te zijn.

De kooi kletterde op zijn plaats en een half dozijn mannen, smerig door het zweet en het stof, een verwilderde uitdrukking op hun gezichten en met bloed-doorlopen ogen, strompelden weg. De man, die Ellen en de andere vrouwen mee naar binnen had genomen, knikte en zij stapten in de kleine ijzeren kooi, zonder bovenkant en grepen de ijzeren stang beet, die langs de éne kant liep. De man gaf hun ronde metalen hoeden, waarop lichten zaten.

„Deze zul je nodig hebben,” zei hij. „Ik ben dankbaar, dat u zo degelijk gekleed bent.” Toen zag Ellen, dat haar metgezellen spijkerbroeken en laarzen droegen.

Zij zetten de lompe hoeden op hun hoofd. Er klonk een gekletter. Ergens vandaan kwam water gedruppeld op de bodem van de kooi. Zij gingen naar beneden.

Het was helemaal niet hetzelfde als met een lift naar beneden te gaan, dacht Ellen dof. Alles was pikke-donker, behalve de kleine lichtplekken, die vanuit de lampen op hun hoed werden geworpen. Ze gingen steeds verder naar beneden en Ellen's maag scheen omhoog te komen en in haar keel te blijven steken.

Toen, met een gerammel, stopte de kooi en scheen er licht om hen heen. Oude Dr. Adamson kwam naar voren en opende het ijzeren hek van de kooi. Zij stapten naar buiten in een vertrek met rots-muren en een

aarden vloer, welke verlicht werd door elektrische gloeilampen.

Mannen lagen op de grond met jassen onder hun hoofden of over hun lichamen gespreid. Hun gezichten besmeerd en vuil, hun ogen gesloten door volkomen uitputting.

„Zij hebben gegraven,” verklaarde Dr. Adamson kort. „Er kunnen er slechts drie of vier tegelijkertijd werken en dus werken ze in ploegen.” Hij wees op een klein electrisch rooster, dat door een verlengsnoer met een stopcontact verbonden was. Een pot met dunne soep stond er op te pruttelen en tinnen kopjes stonden dichtbij op een lege kruikst. Dr. Adamson knikte in de richting van de stomende ketel.

„Geef hun soep — lekker en warm, als zij binnenkomen,” zei hij. „Let er op, dat ze iets over zich hebben, wanneer zij gaan liggen. Het is hier koud en we willen niet, dat ze longontsteking krijgen.”

Ellen keek, of ze Bob ook zag, maar hij bevond zich niet onder de uitgestrekte figuren. Zij kon het niet helpen. Zij moest het weten.

„Waar is Bob Wilson?” vroeg ze, de dokter aankijkende.

„Hij graaft,” zei de dokter, en zijn lippen plooide zich tot een zwak glimlachje. „Hij is de grootste graver, die ik ooit gezien heb. Hij is nu al drie uur achter elkaar bezig, en hij wilde niet ophouden toen ik zei, dat hij dat moest.”

„Zou ik hem wat van die soep kunnen brengen?” vroeg ze.

De oude man keek haar aan. Van één of andere donkere gang beneden kon Ellen het geluid horen van het hakken en weghalen van losse stenen, maar ze hoorde niet praten. Het werk werd onder grimmig stilzwijgen verricht. Dr. Adamson knikte.

„Hij is daar beneden,” zei hij, naar

een donkere gang wijzende, die op de kleine kamer uitkwam. „Het zou hem goed doen, als hij iets warmes kreeg, want als hij er mee ophoudt, dan zijn we onze laatste hoop verloren.”

Ellen schonk een kop vol van de dampende vloeistof en ging de gang door naar beneden. Het was een nauwe tunnel, van boven en aan de zijkanten met rotsen, maar met een aarden vloer. Het was een nieuwe gang, waar de mannen aan het einde gewerkt hadden, toen de instorting hen afgesloten had. Nu waren zij levend begraven en hun enige hoop was de drie of vier mannen, die onvermoeid bleven doorgraven.

Ellen ging door een bocht van de gang en zag voor zich de groteske omtrekken van mannen, die zich bukten, weer opstonden en werkten als waren het dwergjes in een Calibische grot, terwijl misvormde schaduwen op de zoldering en de muren rondom hen heen dansten.

Ellen's hart stond stil en begon toen wild te kloppen, toen ze Bob herkende, groter en breder dan de anderen, zijn rug gebogen, zijn reusachtige schouders en armen werkende met een rythme dat prachtig en hartbrekend was om te zien.

Ellen strompelde naar hem toe, maar vóór hij wist, dat ze er was, wankelde hij en zijn ene arm ging omhoog om zich het zwarte zweet uit zijn ogen te wissen.

Ellen fluisterde „Bob, o, Bob!” en hoewel haar stem zacht was en bijna verloren ging in het geraas van de houwelen en de schoffels, keerde Bob zich naar haar om, alsof zijn hart de zachtste fluistering van haar stem kon horen.

„Bob, lieverd!” Zij probeerde de tranen uit haar stem weg te houden, nu ze zag, dat hij veilig was, maar hij zag er zó vermoeid uit, zó uitgeput, dat Ellen's hart er zeer van deed. „Hier is wat soep, — Bob!” Hij nam de kop zonder een woord te zeggen aan en dronk het gloeiende vocht. Toen, als een man in een droom, keerde hij zich weer om en ging verder graven. Ellen legde haar beide handen op zijn arm.

„Bob, lieverd, waarom houd je niet op? Je hebt nu genoeg gedaan. Kom met me mee!”

Hij keerde zich tot haar en zijn ogen leken zwarte gaten in zijn gezicht. „Bob! Begrijp je het niet? Ik houd zo van je — ik was zo bang, dat je gewond zou zijn. Waarom houd je niet op?”

Toen zag Ellen een wonder gebeuren, want Bob's ogen waren niet langer donkere poelen maar zij werden schijnende lichten; zijn gezicht leek niet langer uitgeput en doorploegd van vermoeidheid, het was jong en gelukkig. Hij bukte zich tot zijn lippen haar natte wang aanraakten. „Ik kan nu niet ophouden,” zei hij, en zijn stem zong. „Ik ben helemaal niet moe meer, lieveling. Ik kan nu doorgaan tot we ze uitgegraven hebben, nu ik dit weet.”

Hij keerde zich weer naar de rotswand en zijn houweel zwaaide met een gemakkelijk rythme tegen de versperring.

Ellen strompelde terug door de oneffen gang naar de anderen, een wonderlijk geluk in haar hart. „Ik ga met Bob trouwen,” zei ze telkens weer, en toen, terwijl haar lippen zich tot een glimlach krulden: „Ik ben gewoon gek op helden!”

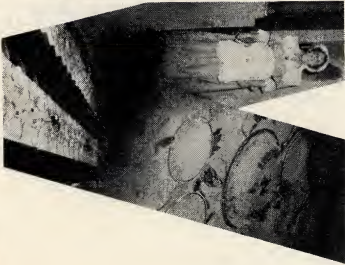
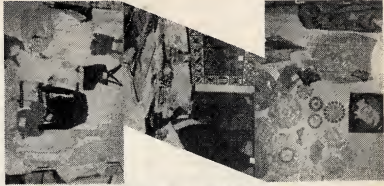
ZUSTERS-HULP-VERENIGING CONFERENTIE der Nederlandse Zending.

De Zusters-Hulp-Vereniging in elke gemeente van de Nederlandse Zending dient geluk gewenst om haar uitstekend werk en medewerking ter verwezenlijking van deze zendingswijde conferentie, die zulk een groot succes kende. De merkwaardige wijze, waarop deze conferentie was voorbereid en bijgewoond was een inspiratie en vertoonde weer duidelijk een van de grondopvattingen van het „Mormonisme“. Toen iemand President Brigham Young vroeg „hoe hij zijn volk bestuurde“ en zijn antwoord was „wij onderwijzen hen de juiste beginselen en zij besturen zichzelf“, stelde hij een bewonderenswaardig en heilig kenmerk vast van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Deze conferentie, ingericht en geleid door Zuster Ada S. Van Dam, met de bekwame hulp van Zuster Charlotte Green als algemene voorzitter en de Zusters Renstje Vanderlinden en Maria Schippers als leden van het comité, legde de grondslag voor een zeer succesvolle 1953—1954 jaarkring van werkzaamheid en opvoeding. Op 24 September kwamen de bestuursleden van de Z.H.V.-organisaties der verschillende gemeenten bijeen in conferentie, gehouden in het kerkgebouw te Haarlem. Deze bestuursleden waren de presidenten, raadgeefsters en secretaresses van de 25 georganiseerde Zusters-Hulp-Verenigingen in de Zending. Zij ontvingen waardevolle raadgevingen en richtlijnen, die zij vandaar huiswaarts zullen dragen en mededelen aan hun eigen groeperingen voor het komende jaar.

De vergadering, die buitengewoon geslaagd mag heten, was geïnspireerd door het verlangen van elke zuster om samen te werken in liefde en harmonie om het werk van de Heer te vervullen. Na de zitting geopend te hebben om 1.00 uur p.m. met een passend lied, gebed en een woord van welkom door Zr. Van Dam, werd een inleidingswoord gegeven betreffende het doel van de bijeenkomst en het program door Zr. Vanderlinden. Dit werd gevolgd door een toespraak over de slagzin gegeven door Zr. Soerilje Koopal uit Harlingen, een theologische les gegeven door Zuster Clasina Bredewoud uit Utrecht, handwerk gegeven door Zr. Siementje Groen uit Apeldoorn, literatuur door Zr. Mina Halling uit Amsterdam en de maatschappelijke les door Zr. Alida Eijgelaar uit Rotterdam. Verscheidene muzikale selecties en een demonstratie van een zangoefennig werden toegevoegd tussen de mooie toespraken. De in grote trekken aangegeven programma's voor de Maart en November Zondagavonddiensten werden bekwaam uiteengezet door Zuster Johanna Asscheman uit den Haag, die in mooie nationale klederdracht de November-boodschap „De Zusters-Hulp-Vereniging: een Wereldwijd Zusterschap“ uitwerkte. Zuster S. van der Wal uit Hilversum verscheen in een pionierskostuum en besprak de Z.H.V.-Verjaardag op 17 Maart. Zuster Green legde hierna kundig het gebruik van verslagen, het notulenboek, en andere belangrijke administratieve aangelegenheden uit. Zuster Ada S. Van Dam gaf dan een boodschap en drukte haar waardering uit aan allen, die meegeholpen hebben om deze Conferentie zo geslaagd te maken. Dit besloot het 3-uur lange program, dat zeer leerzaam en markant was. Het openingsgebed werd gegeven door Zuster Cornelia van der Horst uit Haarlem en het dankgebed door Zuster Maria van Goolen uit Mechelen, België. Broeder Schippers, de zendingsfotograaf, zorgde voor verscheidene foto's. Aantrekkelijke goud-blauwe programma's (Z.H.V.-kleuren), met alle nodige inlichtingen aangaande de activiteiten en de zangen der Conferentie, werden ontworpen in de vorm van een Hollandse tulp en uitgereikt aan alle aanwezigen.

Tussen 4 en 5 uur reikte de Z.H.V.-zendingssecretaresse, Zr. Maria Schippers aan elke gemeente de lessenboeken uit, de speciaal voorbereide notulen- en verslag-

boeken, het November-Zondagavondprogram en de lidmaatschapskaarten voor het komende jaar. Gedurende dezelfde tijd bezochten de groepen de „Handwerktenoostelling“, welke mooie werkjes bevatte van elke gemeente der zending. Dit was een uitstekend voorbeeld van het talent en de werkzaamheid van de zusters van de zending.

Om 5 uur zat de volledige groep van 110 aanwezigen aan de prachtig versierde tafels en iedereen liet zich de fijn-bereide maaltijd smaken. Broeder en Zuster van der Zwaan en Mijnheer Hoppezak, allen uit Amsterdam, waren verantwoordelijk voor 'dit heerlijk banket. Ouderlingen C. van Alphen en H. J. M. Hoole jr. werkten hard om het kerkgebouw in Haarlem gereed te hebben voor gebruik van de conferentiebezoekers en hielpen tevens bij het voorbereiden en opdienen van de maaltijd. Gedurende het diner gaf Zuster Maria Schippers een demonstratie van een „huisbezoek“. Een vermakelijke voorstelling van een „uitstapje“ werd daarna gegeven door de Zusters Hartendorp en Overdiek uit Amsterdam. De Zendingspresident Donovan H. Van Dam gaf vervolgens een korte boodschap. Eén van de hoogtepunten van de avond was het beoordelen van de insignes, die gemaakt en gedragen werden door de bestuursleden van elke gemeente. De vele kunstige en originele identiteits-schema's maakten de verkiezing van een winner een zeer moeilijke taak. De feestactiviteiten eindigden rond 7 uur p.m., zodat de zusters toegelaten werd de avondtreinen te nemen naar hun verschillende woonplaatsen.

President Van Dam en zijn raadgevers, Phares Green en Nicholas Vanderlinden, vereerden de Z.H.V.-conferentie de ganse dag met hun aanwezigheid en ^{witten} wisten veel lof over de bijeenkomst. Zij, samen met het ontwerp-Comité, wensden allen, die deelgenomen hebben of op een of andere manier bijgedragen hebben tot deze buitengewone en zeer inspirerende gelegenheid, te prijzen en te danken. Dit was opnieuw een bewijs van de prachtige samenwerking en bron van sterkte, die uitgaat van de zusters in de Kerk. Zij bevorderen het groot zendelingenwerk en werken mee aan de eeuwige vooruitgang van het werk van onze Hemelse Vader in alle naties der aarde.

De redactie.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEHUWD:

Wagelaar, Johannes Hendrik met Jocaba Hogenberg, 16 Augustus 1952 te Emmen (Groningen).

Hogenberg,* Jocaba met Johannes Hendrik Wagelaar, 16 Augustus 1952 te Emmen (Groningen).

Kracht, Matines met Trijntje Veenstra, 29 Januari 1944 te Harlingen.

Zaagmans, Eelkje Tichelaar met Willem Zaagmans, 8 Juli 1937 te Harlingen.

Den Besten, Annie met Map Knopper, 27 Augustus 1953 te Utrecht.

INGEZEGEND:

Verrips, Gertrud Helma, 2 Augustus 1953 te Amsterdam.

Aukema, Auke Dirk, 9 Augustus 1953 te Harlingen.

Wold, Jan, 6 September 1953 te Groningen.

Bos, Arthur Harry, 6 September 1953 te Groningen.

GEDOOPT:

- Overmeire, van Willemina Roelevina Beerhof, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Overmeire, van Adrianus, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Lems, Bastiaan, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Lugewes, Francisca Lome, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Van den Knaap, Johannes Pieter Adrianus, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Krommenhoek, Jan, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Wubbeling, Wilhelmus Jacobus, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Van der Wal, Cornelis Johan, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Van der Wal, Maria Adriaantje Sturru, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Zandee, Tuintje, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Dane, Cornelis Johan, 21 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Buist, Aleida Maria, 23 Februari 1953 te Emmen (Groningen).
 Oostende, Helena Bernadina Richter, 23 Augustus 1953 te Apeldoorn.
 Engelgeer, Hendrika Herzog, 23 Augustus 1953 te Apeldoorn.
 Smit, Mergje, 17 September 1953 te Apeldoorn.
 Van der Reijden, Jacobus, 17 September 1953 te Den Haag.
 Van der Reijden, Catharina Wilhelmina, 17 September 1953 te Den Haag.
 Van der Reijden, Jacobus Willem, 17 September 1953 te Den Haag.
 Mazerier, Petronella Maria, 17 September 1953 te Den Haag.
 Versteeg, Tonny Willemina, 17 September 1953 te Den Haag.
 De Geus, Elizabeth Maria Wilhelmina Hendrika, 17 Sept. 1953 te Den Haag.
 Burg, Anne-Marie, 17 September 1953 te Den Haag.
 Lam, Jacob Willem Petrus, 17 September 1953 te Den Haag.
 Van de Ven, Margot, 17 September 1953 te Den Haag.
 D'Haens, Willy Karel Constant, 23 Augustus 1953 te Antwerpen.
 Janssens, Sylvain Maria Jacobus Albertus, 23 Augustus 1953 te Antwerpen.
 Van Mossevelde, Bertha Benedicta, 23 Augustus 1953 te Antwerpen.
 Steenssens, Florina Theophila Maria, 23 Augustus 1953 te Antwerpen.
 Van Noten, (Huysse) Johannes Eduardus, 23 Augustus 1953 te Antwerpen.
 Van Maanen, Willy Jeanne François, 23 Augustus 1953 te Antwerpen.

DE ~~HET~~ PRIESTERSCHAP:

- Alberts, Johannes Hendrikus, als Ouderling, 23 Augustus 1953 te Rotterdam. ✓
 Leverman, Carel Frederikus, als Diaken, 30 Augustus 1953 te Rotterdam.
 De Groen, Jacobus Cornelis, als Diaken, 30 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Sevenands, Jean Baptiste, als Diaken, 28 Juni 1953 te Amsterdam.
 Van Voorst, Lambertus, als Ouderling, 30 Mei 1953 te Amsterdam. ✓
 Van de Coolwijk, Frederik Victor Emanuel, als Diaken, 14 Juli 1953 te Arnhem.
 Bults, Hendrik, als Priester, 17 Juli 1953 te Arnhem. ✓
 Van Daalen, Petrus, als Priester, 16 Augustus 1953 te Leeuwarden. ✓
 Van der Have, Adriaan, als Diaken, 20 Juli 1952 te Vlaardingén. ✓
 Van der Have, Adriaan, als Leraar, 15 Februari 1953 te Vlaardingén. ✓
 Van der Have, Adriaan, als Priester, 12 Juli 1953 te Vlaardingén. ✓
 Veltman, Joris, als Diaken, 12 October 1952 te Vlaardingén. ✓
 Veltman, Joris, als Leraar, 15 Februari 1953 te Vlaardingén. ✓
 Veltman, Joris, als Priester, 12 Juli 1953 te Vlaardingén. ✓
 Birza, Meink, als Priester, 13 September 1953 te Groningen. ✓
 Zandee, Johan, als Diaken, 6 September 1953 te Dordrecht.
 Diddens, Willy Alexander, als Leraar, 23 Augustus 1953 te Antwerpen.

OVERLEDEN:

- Makkellie, Catharine M. Kroonen, 24 Maart 1951 te Haarlem.
 Zondervan, Gerrit, 30 Augustus 1953 te Rotterdam.
 Ouderdorp, Hendrik, 5 September 1953 te Zutphen.

VERTROKKEN:

✓ Aaldering, Maria Johanna	Arnhem		Cooma, Australië.
✓ Aalderink, Gerdina Maria van Engelen	Arnhem		✓ Cooma, Australië, Cooma, Australië.
✓ Aalderink, Martinus Johannes ...	Arnhem		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Brentjes, Jacob	Rotterdam, 27 Aug. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Brentjes, Jacob	Rotterdam, 27 Aug. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Brentjes, Johanna Westdorp	Rotterdam, 27 Aug. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Mulder, Stephanus Johannes Paulus	Amsterdam, 30 Juni 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Mulder, Cornelis Henry	Amsterdam, 30 Juni 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Mulder, Cornelia Henriëtta Hermina Beekman	Amsterdam, 30 Juni 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Hogendijk, Wilhelmina Mathilda	Amsterdam, 7 Aug. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Hille, Patricia Ann	Amsterdam, 5 Juni 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Coppinga, John	Groningen, 19 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Coppinga, Stoffertje Elisabeth	Groningen, 19 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Coppinga, Plonia Elisabeth	Groningen, 19 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Bos, Arthus Harry	Groningen, 19 Sept. 1953		✓ Greenville, So. Car.
✓ Bos, Heine	Groningen, 19 Sept. 1953		✓ Greenville, So. Car.
✓ Bos, Hennij	Groningen, 19 Sept. 1953		✓ Greenville, So. Car.
✓ Bos, Jantina Cornelia	Groningen, 19 Sept. 1953		✓ Greenville, So. Car.
✓ Bos, Kornelia Sierdina	Groningen, 19 Sept. 1953		✓ Greenville, So. Car.
✓ Bos, Pieter Remme	Groningen, 19 Sept. 1953		✓ Greenville, So. Car.
✓ Bos, Willem	Groningen, 19 Sept. 1953		✓ Greenville, So. Car.
✓ Speters, Johannes	Rotterdam, 19 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Speters, Lena van Tusschenbroek	Rotterdam, 19 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Speters, Lena	Rotterdam, 19 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Speters, Antoon	Rotterdam, 19 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Lems, Cornelis	Rotterdam, 26 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Lems, Bastiaan	Rotterdam, 26 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Lems, Herman Bastiaan	Rotterdam, 26 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Lems, Hermina Maria Zevenbergen	Rotterdam, 26 Sept. 1953		✓ Salt Lake City, Utah
✓ Van de Nieuwegiessen, Jan	Rotterdam, 17 Juli 1953		✓ St. Jean, Quebec, Canada.

VERTROKKEN:

John Veenendaal. Aangekomen 26 November 1951. Vertrokken 18 September 1953. Werkzaam geweest: Hilversum als G.P., Delft, Rotterdam als Scout Organisator, Utrecht als D.P.

5 sep. 357

Anton Nicolaas Bloemberg. Aangekomen 15 Jan. 1953. Vertrokken 18 Sept. 1953. Werkzaam geweest: ~~Nijmegen, Zutphen als G.P., Arnhem als D.P.~~

Leo Warren Whitlock. Aangekomen 20 Maart 1951. Vertrokken 18 Sept. 1953. Werkzaam geweest: Haarlem, Rotterdam, Dordrecht, Amsterdam, Leeuwarden als G.P., Groningen als D.P.

John Veenendaal

Anton Nich. Bloemberg

Leo Warren Whitlock

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Donald Melvin Peck Jr., Salt Lake City, Utah te Utrecht.

OVERGEPLAATST:

Clara Borgeson van Rotterdam naar Den Haag als overzienster van de Zondagsschool en O.O.V.

Diana Woltjer van Rotterdam naar Den Haag.

Carlton J. Judkins als D.P. van Utrecht.

Johannes Vandertoolen als G.P. van Zutphen.

Nicholas Vanderlinden als D.P. van Rotterdam.

ZENDINGSKRONIEK

Een woord van dank.

Aan mijn Broeders, Zusters en Vrienden in Holland: Hartelijk bedankt voor al de liefde en bijstand, die U mij verleend hebt gedurende mijn Zending. Het is onmogelijk om ooit terug te betalen, hetgeen U mij geschonken hebt, Ik ben blij het voorrecht gehad te hebben hier in mijn oud Vaderland het ware Evangelie van de ware Kerk te hebben mogen verkondigen. Moge de Heer U allen zegenen met een getuigenis van de waarachtigheid van d't Evangelie is mijn wens en bede voor U allen. Vaart allen wel!

Uw Broeder in het Evangelie,
Elder John Veenendaal.

GOUDEN BRUILOFT

Donderdag 3 September kwamen de naaste familieleden 's middags en 's avonds bij hen thuis om dit heugelijke feit te vieren.

Zuster Sijgje van Rijn werd geboren op 27 Februari 1880 te Dubbeldam, Zuid-Holland. Op 3 September 1903 trad zij in het huwelijk met Henry Louis Weekhout. Op 30 September 1821 werd Zuster Weekhout als lid van de Kerk gedoopt en heeft gedurende vele jaren getrouw haar werkzaamheden in verschillende functies verricht. Zij heeft ontzettend veel werk gedaan voor de Z.H.V. en gedurende verschillende jaren was zij Presidente van de Gemeente Rotterdam-Noord. Honderden vroegere zendingen hebben de gastvrijheid van Broeder en Zuster Weekhout genoten bij de vele uitnodigingen om hen te bezoeken en bij hen te eten.

De Leden, vroegere leden en zendingen van de Nederlandse Zending wensden Broeder en Zuster Weekhout, gezondheid en sterkte en nog vele jaren van geluk met hun kinderen, kleinkinderen en vrienden toe. Wij bidden, dat de zegeningen van onze Vader in de Hemel hen altijd zullen begeleiden.

HERFSTDAG

*Met honderdtallen vallen ze af,
De blaren van de bomen,
De aarde wordt het vruchtbaar graf:
Belofte van lentedromen.*

*Ze dwarr'len en ze reuz'len zacht,
De gele najaarsblaren,
En 'k hoor hun stervenslange klacht,
Nu zij ten grave varen.*

*Ik droom.... en weet het nauw verband
Van leven en van sterven:
Ik zie in 't herfstdoornuiste land
'n Mens op 't kerkhof zwerfen.*

*En 't is alsof hun laatste zang,
Hun dolle dans verloren,
De blaren in hun ondergang,
Mijn heimwee-hart bekoren.*

*En rustig ben ik om de tijd
Als duisternis zal dalen;
In 't diepe hart der eeuwigheid:
Daar zingen nachtegalen!*

Anaise Rudd.